

Матеріали до історії українського кіно (1991–2011). Вип. 1. Публікації в наукових збірниках та матеріалах конференцій : бібліогр. покажч. / М-во культури України, Нац. парлам. б-ка України ; авт.-упоряд. : Н. Тертичка, Н. Казакова ; наук. ред. В. Кононенко. – К., 2013. – 216 с.

Нині значно зростає зацікавлення з боку різних категорій читачів до довідкових видань. Такий інтерес зовсім не є випадковим. Ми живемо у величезному інформаційному потоці, в якому нелегко знайти та виокремити потрібну інформацію. Саме видання довідкового характеру, в яких інформація систематизована за певними нормами і правилами, дають змогу значно економити час дослідникам. Причому не лише молодим науковцям, які щойно розпочинають студії з обраної теми, а й досвідченим.

Хоча проблему пошуку необхідної інформації до певної міри спростив Інтернет, він не вирішив її повністю. Адже і в Інтернеті, як правило, розміщені далеко не всі електронні копії. А щодо видань попередніх десятиліть (особливо періодичної преси) – здобутки тут значно скромніші. Ще слід сказати про те, що довідкові видання (скажімо, покажчики) дають змогу поглянути на ту чи іншу тему в комплексі і в часовому розвитку.

Активно до популяризації вітчизняного кіно долучаються й працівники Національної парламентської бібліотеки України. Ще в 2009 році бібліотека розпочала реалізацію доволі амбітного проекту – історико-бібліографічного дослідження «Матеріали до історії українського кіно». Його

кінцева мета – створення науково-допоміжних бібліографічних покажчиків та низки публікацій. Це свого роду бібліотечна версія історії українського кіно.

У рамках проекту в 2011-му і 2012 роках побачили світ систематичні покажчики змісту журналів «Кіно», що видавався впродовж 1925–1933 рр., та «Радянське кіно» (1935–1938 рр.).

Принагідно нагадаємо: більшість номерів цих журналів оцифрована працівниками бібліотеки і є доступною на її сайті (і не лише журналів, а й різноманітної літератури з питань мистецтва кіно).

Наступним етапом стало опрацювання матеріалів книжкової продукції та періодичних видань двадцятирічного періоду незалежності України (1991–2011 рр.). У першому випуску «Матеріалів до історії українського кіно» зібрані публікації в наукових збірниках та матеріалах конференцій.

Покажчик відповідно й поділяється на дві частини: «Публікації в наукових збірниках» і «Публікації в матеріалах конференцій».

До першої частини автори-упорядники включили публікації з видань: «Актуальні проблеми мистецької практики і мистецтвознавчої науки (Мистецькі обрії)», «Мистецтвознавство України», «Сучасні проблеми художньої освіти в Україні», «Студії мистецтвознавчі», «Українське мис-

тецтвознавство», «Культура України» та ін. Загалом – понад 150 видань!

Логічною видається й структура цієї частини, в якій застосовано тематично-видовий-хронологічний принцип. Крім відповідних хронологічних розділів історії українського кіно, сюди увійшли й такі: «Загальні праці», «Кіно і література», «Дитяче кіно», «Анімація», «Документальне кіно», «Музика в українському кіно», «Художник і кіно», «Кіноосвіта. Кінопедагогіка», «Персоналії».

Наприкінці першої частини подано «Порівняльну таблицю публікацій у наукових збірниках». Крім можливості простежити кількість публікацій упродовж 1991–2012 рр., таблиця дає змогу оцінити кількісний внесок різних установ у висвітлення історії кіномистецтва України. Наприклад, за п'ять років (2007–2012) беззаперечним лідером тут є Інститут проблем сучасного мистецтва НАМ України – 197 публікацій (близько 29%). На другому місці – Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України – 26 (близько 4%). Третю сходинку з 16-ма публікаціями (близько 2,3%) посів Інститут історії України НАН України.

Аналізуючи кінематографічний доробок, автори-упорядники доходять висновку, що впродовж кількох років після проголошення неза-

лежності (майже до 1999 р.) публікацій з питань розвитку українського кіно було дуже мало – внаслідок того, що власне наукові збірники почали засновувати, починаючи саме з 1999 р.

За основу побудови другої частини «Публікації в матеріалах конференцій» взято хронологічний принцип, а в межах року – за алфавітом назв конференцій. Зрозуміло, що до опису увійшли не лише матеріали різного роду конференцій, а й конгресів, семінарів, читань.

Друга частина складається зі 151 опису конференцій і 5-ти програм, які містять виступи з проблем кіно, та ще однієї – повністю присвяченої історії українського кіномистецтва.

Традиційними складовими рецензованого видання стали відповідні покажчики, що значно спрощують користування ним: іменний, фільмовий, хронологічний фільмовий, покажчик установ і організацій.

Насамкінець зазначимо, що видання адресоване не лише фахівцям з історії українського кіномистецтва, а й широкому загалу читачів.

На цьому проект не завершується. Наступними в «Матеріалах до історії українського кіно» мають стати випуски «Книги і публікації в збірниках», «Публікації у фахових періодичних виданнях», «Публікації в літературно-мистецьких журналах і газетах».

Роман РОСЛЯК